

Hotarele nesfârșite ale iernii

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

“Credința este, până la urmă, puterea de a iubi.”

- Și ninge iar, de parcă s-ar întoarce
Gerar cu herghelii de cai sălbatici,
La geamul meu ninsoarea-i pân' la streșini
Și-n ghețurile ei suntem ostatici.

Aprinde focu-n teracota albă
Și spune-mi o poveste despre tine,
Adu vin fiert în cănile de-aramă,
Mai minte-mă că primăvara vine

Definitiv de mâine. Intră-n casă
C-un vraf de cărți și vino mai aproape
Să deslușești misterul ce se-ascunde
În ochii mari când te închid sub pleoape.

- E iarna ta ca un copil ce stoarce
Din ochii umezi lacrimi de zăpadă,
Ar vrea să stea, ar vrea să plece, parcă
Tot anotimpul ăsta e-o butadă.

Eu mai aprind în șemineu, în joacă,
O fantezie, pentru înc-o lună,
Să bem un vin, îl sorb și de pe toarta
Ulciorului din piept. Ah, ce nebună

E primăvara asta-ntârziată
Ce lasă focul să danseze-n vatră,
Complicea iernii, și-om petrece până
Se vor topi cetățile de piatră.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș